

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 10 липня 2007 року № 28 (192)

ВИБОРИ-2007

ВСЯКОМУ ЗЕРНУ – СВОЯ НИВА

5 липня 2007 року представники 10 партій включно з Конгресом Українських Націоналістів підписали Декларацію об'єднання демократичних сил, що мають скласти виборчий блок під назвою "Наша Україна – Народна Самооборона". Документ передбачає передвиборне єднання з подальшим злиттям десяти партій у єдину "партію демократичного спрямування". Оскільки подія викликала неоднозначну реакцію в українському середовищі, "Нація і держава" звернулася до кількох членів Проводу КУН з проханням прокоментувати те, що відбулося, та, принаймні, спробувати спрогнозувати подальший розвиток ситуації.

Володимир БОРЕЙЧУК, заступник голови КУН:

– Конгрес підтримує утворення широкого мегаблоку національно-демократичних сил на позачергових виборах до Верховної Ради. Минулої суботи Президія Головного Проводу КУН схвалила передбачені Декларацією наміри 10 партій створити виборчий Блок за участю Конгресу. Проте в Декларації об'єднання демократичних сил від 5 липня цілу низку запитань викликає вимога злиття партій в одну.

Насамперед, автори цієї ідеї не врахували багатьох юридичних моментів. Незрозумілим залишається механізм об'єднання. Адже Законом про політичні партії об'єднання партій не передбачено. Тому виникає думка, що ця ідея спрямована на руйнацію правих національно-демократичних партій, які мають ідеологічне підґрунтя. Механізм об'єднання партій гіпотетично може мати наступний вигляд: одна партія з десяти залишається, а всі інші саморозпускаються. Пізніше членство саморозпущених партій мало б на індивідуальній основі вступити до тієї партії, що збереглася, а це неможливо, оскільки більша частина політично активних людей не сприйме розмиті ідеологічні засади новоутворення. Або інший варіант: розпустити усі десять партій і створювати одну нову. Це передбачає додаткові проблеми: збір підписів за створення партії, проведення установчого з'їзду, підготовка програми та статуту, реєстрація партії в Міністерстві юстиції, розбудова та реєстрація низових ланок. Нова партія має право брати участь у виборах лише через рік після її реєстрації. Є інший шлях творення сильної політичної державницької партії. Насамперед потрібно розробити таку її програму, статут і так вона повинна працювати, щоб члени інших політичних партій виходили із них та вступали до цієї партії, що дозволено законом. Методом батога й пряника партію не створиш. Політична партія – це дуже складний організм. Ми вже бачили такі партії, як НДП, СДПУ(о). Де вони сьогодні ?

Упевнений, що Конгрес ніколи не піде на саморозпуск, а буде набирати силу і скаже своє вагоме слово в українській політиці.

На мою думку, як і переважної більшості членів Президії КУН, творці ідеї єдиної партії намагаються в такий спосіб розвалити національно-демократичні партії учасників Блоку.

Президія Конгресу наголосила у прийнятому рішенні, що спроба створити єдину партію шляхом ліквідації інших національно-демократичних партій для Конгресу є неприйнятна, бо руйнація державницьких партій дуже негативно позначиться не лише на результатах позачергових парламентських виборів, а й майбутніх президентських.

Зруйнувати Конгрес нікому не вдасться, бо Статутом КУН передбачено, що для розпуску партії необхідно, щоб три чверті делегатів Великого Збору проголосували за таке рішення.

Закінчення на 3-й стор.

СУСПІЛЬСТВО

ВАМ ПОКРАЩАЛО?

Пам'ятаєте, під яким гаслом йшла на парламентські вибори 2006 року Партія регіонів? Якщо хтось забув, то нагадаю: "Ми покращимо ваше життя вже сьогодні".

І що? Якими є результати їхнього "покращення"? А ось які. Антикризова коаліція "зняла проблему" залізничних пасажирських перевезень за рахунок підвищення цін на проїзд у два рази. Підняла ціну на газ у три рази, а для тих, хто не вкладається в мізерні норми, то ще вище в геометричній прогресії. При опаленні квартир та будинків заборонено автономне опалення. Коаліція піднято ціни на товари першої необхідності і спустошено державну казну. Щоправда, вони хваляться, що підняли пенсії на кілька десятків гривень, заробітні плати. Однак чомусь дехто став отримувати менше грошей, аніж до підняття зарплат.

То що, вам покращало від їхнього "покращання"?

В. ВОЙТОВИЧ,
м. Львів

ВІДЛУННЯ

УКРАЇНА ВІДЗНАЧИЛА СТОЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ РОМАНА ШУХЕВИЧА

ДОНЕЧЧИНА

25 червня у Слов'янському державному педагогічному університеті (м. Слов'янськ Донецької області) за ініціативи Центру української культури відбувся "круглий стіл" з нагоди 100-річчя від дня народження головного командира УПА, генерал-хорунжого Романа Шухевича.

У заході взяли участь доктор філософських наук, доцент кафедри естетики, історії та культури Ігор Федь та ст. викладач цієї ж кафедри Тамара Баклашова, професор кафедри української мови та літератури Василь Горбачук, асистент кафедри філософії Віктор Михайлов, голова Слов'янської міської "Просвіти" Володимир Савенко та ін.

Учасники зібрання дійшли висновку про необхідність широкого пропагування й висвітлення серед студентської молоді діяльності головного командира УПА Р. Шухевича в рамках навчальних програм з історії України.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

30 червня в Дніпропетровську з ініціативи Дніпропетровської ОО Конгресу Українських Націоналістів відзначено сторіччя від дня народження Романа Шухевича та 66-у річницю з Дня проголошення Акта відновлення Української Держави.

У центрі міста відбулась урочиста хода політичних партій та громадських організацій до пам'ятника Тарасу Шевченку, де відбувся мітинг та врочисте покладання квітів. До присутніх з вітальним словом звернувся голова ДОО КУН Микола Хоменко.

ЗАПОРІЖЖЯ

ОО КУН спільно з обласною булавою Всеукраїнського Братства вояків ОУН-УПА, обласною організацією Товариства політв'язнів та репресованих і ВУТ "Просвіта" імені Тараса Шевченка відзначили 100-річчя від дня народження Романа Шухевича.

На урочистих зборах виступили голова Запорізької обласної булави Всеукраїнського Братства вояків ОУН-УПА Михайло Калиняк, голова Запорізької ОО КУН Василь Тимчина, заступник голови ЗОО КУН, професор Андрій Ткаченко, член ОУН-УПА Любов Пелюх. Виступаючі відзначили видатний внесок Романа Шухевича у здобуття незалежності України і одностайно схвалили дії Президента України Віктора Ющенка, спрямовані на популяризацію постаті головнокомандуючого УПА в українському суспільстві.

Закінчення на 2-й стор.

Дмитро ПАВЛИЧКО

РОМАН ШУХЕВИЧ

Бувають ночі темні, наче нетрі,
Коли сказати серцю треба – цить!
Бо ж видно із Говерли та Ай-Петрі,
Що в центрі України щось горить.
То над Збручем стоїть несамовитий
Вогонь як дух, прип'ятий до стовпа.
Вогонь! Горить бензиною облитий
Роман Шухевич, командир УПА.
Вже тих нема, що мертвого палили,
Гарячий попіл висипали в Збруч,
Щоб не воскрес, не вийшов із могили,
Не взяв відомсти зброю обіруч.
А він горить! Тріщать кістки, як дрова,
І серце палахтить, немов свіча,
На тім вогні палає наша мова,
Гартується, подібна до меча.
Вже тих нема, що той вогонь розклали,
Та ні! Подумай, подивися в ніч, –
В пітьмі очима блимають шакали,
Потворні створи імперських сторіч.
Вони чекають попелу і тліну,
Щоб замести сліди НКВД,
А він горить і гріє Україну,
Коли на неї льодовик іде.
А він горить і не стає золою,
І не чорніє мученицька плоть,
І над його душею золотою
Ридає подивований Господь.
Бувають ночі... Страшно бути в хаті.
Виходжу й бачу над Збручем вогонь.
То він горить на сталінськім цераті,
І піт стікає з обгорілих скронь.

УКРАЇНА ВІДЗНАЧИЛА СТОЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ РОМАНА ШУХЕВИЧА

КІРОВОГРАД

У приміщенні обласної проф-спілки відбулись урочисті збори, присвячені сторіччю з дня народження легендарного командира УПА Романа Шухевича. У заході, ініціатором якого виступила Кіровоградська ОО КУН, активну участь узяли представники Всеукраїнського братства вояків ОУН-УПА, Українського Козацтва та інших патріотичних організацій та партій. Перед присутніми з доповідями виступили голова ОО КУН Віктор Тріщенко, голова секретаріату КОО КУН Григорій Ковальчук.

Подібні заходи були проведені у Світловодську, Олександрії, Знам'янці, Долинську, Новоукраїнці, Новомиргороді та Малій Висці.

27 червня голова КОО КУН Віктор Тріщенко та голова Всеукраїнського братства вояків ОУН-УПА Семен Сорока в прямому ефірі обласного телебачення розповідали про діяльність ОУН-УПА та про головного командира УПА Романа Шухевича.

КРИМ

30 червня 2007 року на центральній площі Сімферополя представники Кримської організації КУН та інших національно-демократичних партій провели мітинг, присвячений сторіччю з дня народження Романа Шухевича та 66-й річниці проголошення Акта відновлення Української Держави.

Під час мітингу кримські патріоти прийняли резолюцію, у якій засудили дії антиукраїнських сил на всіх рівнях влади. "На сьогодні продовжується антиукраїнська істерія і розпалювання міжнаціональної ворожнечі у Криму та в цілому по Україні", – сказано у резолюції.

У резолюції учасники мітингу вимагають від найвищих органів влади в Україні припинити антиукраїнську діяльність на всіх рівнях кримської влади, розкрадання бюджетних коштів в усіх сферах, незаконний поділ і розпродаж землі, розпалювання міжнаціональної та міжконфесійної ворожнечі у Криму та зупинити спекуляції на тему мови та громадянства.

* * *

У клубі Севастопольського військово-морського інституту ім. П. С. Нахімова 27 червня 2007 року зібралося більше 250 українців для вшанування яскравої особистості українського народу, генерал-хорунжого Української Повстанської Армії Романа Шухевича напередодні його 100-річного ювілею. Керівництво міської організації Конгресу Українських Націоналістів разом з викладачами кафедри української мови та літератури подбали про належне оформлення сцени та підготували сценарій. Основною темою заходу була презентація книги Святослава Праска про життя і діяльність Романа Шухевича "Здобути, або не бути", перевиданої за згодою автора напередодні ювілею Севастопольським об'єднанням ВУТ "Просвіта" ім. Тараса Шевченка.

Виступаючі – голова МО КУН Володимир Проценко, отаман Севастопольського куреня Українського козацтва Мирослав Мамчак, голова МО УРП "Собор" Віктор Бурда, голова міського осередку братства вояків УПА Іван Подільник та голова міської організації Спілки офіцерів України Юрій Тимощук – розповіли про яскравий і складний шлях боротьби народного героя, за незалежність України. Голова МО КУН В. Проценко подарував декілька примірників книги ветерану УПА Івану Подільнику, куреню Українського козацтва та в бібліотеку військового інституту. Присутні переглянули фільм Олеся Янчука "Нескорений".

КИЇВ

30 червня в міському Будинку офіцерів пройшла урочиста академія, після чого відбувся святковий концерт, присвячений 100-річчю Шухевича. Перед учасниками заходу виступили українські гурти та творчі колективи, своїми спогадами з присутніми поділилися ветерани УПА. Свято продовжилося на Софіївському майдані, де ввечері відбулося урочисте віче за участю українських партій та громадських організацій.

У цей же день в Будинку офіцерів за ініціативи Конгресу Українських Націоналістів проходила фотовиставка, присвячена Українській Повстанській Армії.

ЛЬВІВ

"Воля і Україна" – під таким заголовком у Львівському історичному музеї відкрилася нещодавно виставка, присвячена 100-річчю від дня народження Романа Шухевича.

Тут представлено близько 250 документів та фотоматеріалів. На чільному місці виставки – фотографії і документи, що представляють постаті визначного роду Шухевичів, зокрема прадіда Р. Шухевича – Осипа – українського греко-католицького священика, письменника і перекладача. До цього славетного роду належав і дід Романа – Володимир Шухевич, прославлений етнограф, збирач творів українського народного мистецтва, громадський діяч.

В експозиції, яка є пересувною, поміщено свідоцтво Романа ще з гімназійних років та документи його особової справи з Львівської політехніки, а також такі, що представляють пластову діяльність Романа Шухевича в курені "Чорноморця".

Представлені також документи, які засвідчують період першого ув'язнення Р. Шухевича за приналежність до ОУН у 1932–33 рр.

З 1944 року Роман Шухевич – голова генерального секретаріату Української Повстанської Армії. На цю тему теж показано багато фотографій та документів з цього та наступних періодів визвольної боротьби. Представлені на виставці й медалі та нагороди за героїчну діяльність. Крім фотографій Р. Шухевича, наприклад, в оточенні його сім'ї, з батьком, дружиною, сином Юрієм, є безліч фотографій учасників визвольних битв періоду 20-х–50-х років. Представлений одяг бійців УПА.

Зацікавили також глядачів і фрагменти підпільних видань ОУН-УПА, значну кількість яких знищила більшовицька влада, демонструються також зразки зброї українського підпілля. Хвилюють вітрини, в яких поміщені фотографії та документи з місць ув'язнення тих, хто боровся за свободу та незалежність України поруч з Шухевичем.

Окремою чорною ниткою серед експонатів виставки виділяється карта, на якій розшифровуються всі місця колишнього СРСР, де розміщувалися ГУЛАГи...

Стискається серце, коли спостерігаєш сумну драматичну картину безневинних смертей, що йшли на тортури та героїчну боротьбу за волю та незалежність української держави. Їхні постаті безсмертні в пам'яті вдячних громадян-українців, за вільне й незалежне майбутнє яких віддали життя тисячі українців, героїка котрих незабутня.

Тому потрібно цю справу в історії України розвивати, примножувати діяльність у розвитку музейництва, висвітлювати чимраз більше в підручниках, шкільних чи студентських, ці славні, незабутні сторінки історії нашої Вітчизни.

Лідія САДОВА

На світлинах: учасники вишкільного табору імені Романа Шухевича у Миколаєві

МИКОЛАЇВ

З 29 червня до 1 липня у Миколаєві відбувся вишкільний табір ім. Романа Шухевича (Південь), ініційований Миколаївською молодіжною референтурою КУН. Табір був присвячений вшануванню 100- річчя від дня народження командувача Української Повстанської Армії генерала Тараса Чупринки – Романа Шухевича та святкуванню 66-ї річниці Акта проголошення Української Держави 30 червня 1941 року. Учасниками табору були члени молодіжних референтур Миколаєва, Одеси, Херсона, а також свідома молодь, якій небайдужа наша Батьківщина та її майбутнє.

Відкрив табір голова Миколаївської обласної молодіжної референтури КУН Олексій Козачинський (друг "Сокіл"), після чого всі відправилися на лекцію "Ідея духовного відродження українського народу", яку провів священик Української православної церкви отець Іван.

Увечері в таборі відбувся психологічний тренінг з метою здобуття командного духу, єдності, братерства, які панували в лавах УПА. Серед основних тем, що порушувалися учасниками вишколу на нічній ватрі, були: українська мова в сучасних умовах України; націоналізм та нацизм, проблема ототожнення цих понять мешканцями півдня України; порівняння менталітету сільської та міської молоді, питання національних меншин в Україні, необхідність співробітництва молодіжних референтур Півдня, а також багато інших питань, до яких небайдужі справжні патріоти Української Держави, якими є члени МКУН.

Наступний день табору був особливим для кожного з учасників: 30 червня 1907 року народився Роман Шухевич. Святкування його ювілею співпало з річницею проголошення Акта відновлення Української Держави 1941 року у Львові українським урядом на чолі із Ярославом Стецьком.

Привітати учасників табору приїхали голова миколаївського Братства ОУН- УПА друг Микола Ткаченко та голова миколаївського "Меморіалу" Юрій Зайцев. Учасники табору прийняли присягу воїна УПА, тим самим віддавши шану тим, хто загинув, здобуваючи волю для свого народу, і, в першу чергу, незламному командиру Романові Шухевичу. Друг Микола розповів про діяльність УПА на півдні України, назвав нас гідними продовжувачами справи Нескорених, поки ще не визнаних владою Героїв України. Після закінчення урочистої частини комендант табору друг "Сокіл" провів стройовий вишкіл та інструктаж до вечірньої акції – урочистої смолоскипної ходи центральними вулицями міста та мітингу на честь Романа Шухевича.

Ідучи центральними вулицями міста, учасники акції співали патріотичні пісні, віддавали шану Роману Шухевичу, Євгену Коновальцю, Степану Бандері, славній Українській землі, незламному українському народу. Смолоскипна хода закінчилася біля Хреста (поставленного на честь 2000-тя від Різдва Христового), де учасників акції вже чекали прихильники КУН, які вітали нас криками "Слава Україні!", деякі із сльозами на очах шкодували, що нас, справжніх патріотів, так мало у Миколаєві. Тут і відбувся мітинг на честь дня народження Романа Шухевича. Подібні акції ніколи не проводилися у нашому місті, тому все це не могло не викликати реакцію мешканців, і навіть ті, хто вважав себе байдужим, прийшли на мітинг, щоб задовольнити свою цікавість, тим самим роблячи захід ще більш масовим. Цей величний день в історії України МКУН провів гідно, і на півдні України знову почули: "Слава Україні!", "Героям Слава!", побачили обличчя справжніх патріотів, дізналися про тих, хто життя своє поклав за те, щоб постала Україна – сильна, могутня європейська Держава.

Після закінчення мітингу учасники акції повернулися в табір, де запалала ватра на честь Романа Шухевича та вояків УПА. 1 липня сюди знову завітав голова "Меморіалу" пан Юрій, який прочитав лекцію на тему: "ОУН і УПА на півдні України в часи Другої світової війни", показав світлини діячів УПА (Південь), та розповів про можливе місце поховання брата Степана Бандери – Богдана на Миколаївщині.

На урочистому закритті табору лунало потрійне: "Слава!" учасникам табору та молодіжним референтам КУН за гідне проведення вишколу на честь вшанування пам'яті Романа Шухевича, справжнього героя нашої Держави.

Слава Україні!
Героям Слава!

Ірина ЗАБРОДІНА

(Решту матеріалів про відзначення ювілею Р. Шухевича читайте в наступному числі).

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ДЕКЛАРАЦІЯ
об'єднання демократичних сил

м. Київ **25 липня 2007 р.**

Ми, представники демократичних сил – цією Декларацією висловлюємо свою одностайну підтримку політичного курсу Президента України Віктора Ющенка та згоду з діями Глави держави, що спрямовані на захист прав і свобод українських громадян.

Своїм Указом про дострокове припинення повноважень Верховної Ради України V скликання Президент Ющенко виконав свій конституційний обов'язок – припинив політичну корупцію і зраду, що запанували в парламенті, відновив справедливість і принципи народовладдя.

Ми завжди послідовно підтримували Віктора Ющенка і переконані, що розпуск парламенту та призначення дострокових виборів до Верховної Ради України продиктовані повагою до виборців, відповідальністю перед усім Українським народом, національними інтересами і турботою про майбутнє нашої держави.

Ми вважаємо, що цей крок Президента Ющенка є прикладом глибокої віри в українське майбутнє, щирим прагненням утвердити і зміцнити підвалини молодої української демократії, принципи чесної та відповідальної влади, яка покликана працювати для людей, а не на власне збагачення.

Цим документом ми заявляємо Українському народу та міжнародному співтовариству, що політику незгоди і взаємних непорозумінь в демократичному таборі припинено. Ми не маємо права втратити здобуті у боротьбі з авторитарним режимом свободу і демократію, прагнення кожного до щастя й добробуту, можливості успішного розвитку української держави.

З думкою про майбутню заможну європейську Україну, заради спільних ідеалів та в ім'я прагнень українських громадян бачити демократичні сили згуртованими у захисті їхніх інтересів ми об'єднуємо наші зусилля.

Підписуючи Декларацію об'єднання демократичних партій, наші політичні сили закладають фундамент єдності у демократичному таборі та беруть на себе зобов'язання забезпечити утворення єдиної демократичної політичної партії – виразника і поборника національних пріоритетів розвитку та європейських соціально-економічних і політичних стандартів в Україні.

Ми звертаємося до всіх демократичних сил, які готові об'єднатися разом із нами в єдину національно-демократичну партію ще до виборів, приєднатися до цієї Декларації і своїми підписами засвідчити відданість демократичним ідеалам.

Документ підписали:

від "Нашої України" – В'ячеслав КИРИЛЕНКО,
Конгресу Українських Націоналістів – Євген ГІРНИК,
партії "Вперед, Україно!" – Юрій ЛУЦЕНКО,
"Народного Руху України" – Борис ТАРАСЮК,
УРП "Собор" – Анатолій МАТВІЄНКО,
Української народної партії – Юрій КОСТЕНКО,
Християнсько-демократичний союзу – Володимир СТРЕТОВИЧ,
ГП "Пори" – Владислав КАСЬКІВ,
Партії захисників Вітчизни – Юрій КАРМАЗІН,
"Європейської партії України" – Микола КАТЕРИНЧУК.

Стало відомо про реакцію на підписання Декларації з боку керівних структур деяких учасників гіпотетичного об'єднання.

Так, центральний провід УНП у суботу оприлюднив заяву, з тексту якої можна зрозуміти, що партія Ю. Костенка нібито не заперечує проти створення – у перспективі – єдиної партії, розглядаючи блок "як перший етап до створення національно-демократичної партії". Але при цьому УНП вимагає, що нова партія повинна підтримувати курс на інтеграцію України в НАТО, визнання ОУН-УПА, української мови як єдиної державної, підтримку дрібного та середнього підприємництва, впровадження екосоціальної моделі економіки.

У свою чергу, лідер НРУ Б. Тарасюк на прес-конференції минулої суботи також не заперечив щодо створення єдиної національно-демократичної партії, однак при цьому заявив про неможливість її формування до виборів. "До виборів неможливо створити єдину партію, бо тоді міняється суб'єкт, який не може йти на вибори", – відзначив він. Тарасюк підкреслив, що під час обговорення питання про створення єдиної партії на базі НУ-НС мова про ліквідацію Народного Руху України взагалі не йшла. За словами Тарасюка, зараз питання стоїть про створення блоку демократичних сил. "Наступним етапом, як я бачу, вони (партії в складі блоку) повинні пройти виборчий процес", – відзначив Тарасюк, додавши, що тільки після цього необхідно повернутися до ідеї створення єдиної націо-нально-демократичної партії.

Про існування домовленостей щодо створення єдиної партії між політичними силами, які входять до БЮТ, у неділю заявив заступник голови політичної партії "Всеукраїнське об'єднання "Батьківщина" Й. Вінський. "Я думаю, що це станеться після дострокових парламентських виборів, до кінця поточного року. Злиття відбудеться на організаційній основі партії "Батьківщина", – заявив він. Зараз у БЮТ, окрім "Батьківщини", входить Українська соціал-демократична партія, а в квітні цього року про намір разом з БЮТ брати участь у парламентських виборах заявила партія "Реформи і порядок". При цьому лідер ПРП В. Пинзеник і його заступник В. Філенко повідомили, що вони не проти створення єдиної партії.

НА ЧАСІ

БЕЗ ІЛЮЗІЙ
Будуймо потужний правий політичний фланг

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ
"Нація і держава"

Таким чином, не можна виключати (скоріш за все, вже після виборів) створення на базі кількох партій право- і лівоцентристського спектру двох, більш потужних політичних структур, одна з яких більше тяжітиме до національно-демократичного середовища, інша – до ліберального. Щоправда, видається, що перспективи партії, яка буде формуватися довкола Ю. Тимошенко, є більш оптимістичними, оскільки цей політичний утвір буде значно монолітнішим ідеологічно. А от як порозуміються – у разі злиття в одну партію – Луценко, Кириленко, Костенко, Тарасюк і Матвієнко – це поки що незрозуміло. Тут існують великі проблеми. Проте загроза зникнення з політичної мапи, вочевидь, змушує верхівки цих партій шукати шляхів до зближення.

Загалом, створення двох партій у політичному центрі і трохи праворуч від нього було б для України однозначно позитивним чинником і сприяло б структуризації політичного життя.

Однак у цьому демоліберальному середовищі немає місця для націоналістів. З правоцентристами і лібералами праві можуть знаходити порозуміння, і повинні це робити – у разі, якщо це буде на користь Україні і відповідатиме нашому баченню суспільного розвитку. Проте заводити мову про якесь "злиття" з демолібералами в одну партійну структуру не варто, бо подібне виглядає як нонсенс. Про вагу і значимість, що їх ліберали визначають для націоналістів, дуже промовисто свідчить кількість місць у першій сотні об'єднаного списку, оприлюдненого днями. Як відомо, для КУН "виділено" аж одне місце. При цьому партія Луценка має у першій сотні чверть місць, а приміром, "Собор" – п'ять. Націоналістам, у разі подібного "злиття", уготовано роль заштатних статистів – і то в кращому разі. В гіршому – нас просто ігноруватимуть. Мовляв, не плутайтеся під ногами зі своїм ОУН- УПА і т. ін.

Гірко подібне визнавати, але це так. Проте останні політичні події, сподіваємося, таки змусять націоналістів припинити заглядати в рота лібералам в надії, що "щось перепаде", а фундаментально взятися за справу грунтовного зміцнення правого політичного флангу, без якого Українська держава не зможе повнокровно жити.

ЗАЯВА ГОЛОВИ КУН ОЛЕКСІЯ ІВЧЕНКА

Напередодні підписання Декларації об'єднання демократичних сил голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко виступив з відкритою заявою, текст якої публікуємо.

Шановні виборці!

Шановні колеги-"нашоукраїнці"!

Сьогодні вирішив оголосити про своє принципове і остаточне рішення відмовитися від балотування до складу Верховної Ради шостого скликання. Такий крок походить із моїх уявлень щодо якості майбутнього депутатського корпусу, його завдань і відповідальності перед суспільством і країною.

Переконаний: Верховна Рада має бути оновлена. Така рішуча вимога все чіткіше лунає від виборців, які хочуть бачити парламент як ефективний і якісний законодавчий орган, а не середовище політичної корупції, конфліктів і непрофесіоналізму.

У парламенті повинні працювати фахові політики: сучасні, добре освічені, переконані патріоти, зорієнтовані у майбутнє своєї країни. Їхнім єдиним мотивом має бути праця в ім'я суспільства та держави, а не обслуговування власних або чиїхось інших інтересів. Депутатський мандат є виявом суспільної довіри, а не засобом прошповхування бізнес-проектів.

Я цілком підтримую ініціативу Президента Віктора Ющенка про скасування депутатської недоторканності. Парламентський імунітет як захист від відповідальності за незаконні оборудки чи інструмент лобізму – неприпустимий. Депутати є такими ж громадянами, як і їхні виборці, і мають послуговуватися законом, а не особливими преференціями.

Маючи вагомий досвід роботи у Верховній Раді двох скликань, все ж вважаю за необхідне дати дорогу новій зміні політиків, які просуватимуть вітчизняний парламентаризм до європейських стандартів. Натомість планую зосередитися на партійній роботі, де, сподіваюся, мої вміння будуть належно застосовані і дадуть результат.

Моя позиція – відкрита і чесна. Мотиви мого рішення – без подвійного дна. Мої помисли скеровані у прийдешній день України.

ВСЯКОМУ ЗЕРНУ – СВОЯ НИВА

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Чи є хтось, хто наважиться скликати Великий Збір Конгресу з порядком денним його розпуску, особливо в час, коли нашій партії в жовтні ц. р. буде 15 років від дати заснування? Ніколи 25 тисяч членів КУН не побажають влитися до політичного утворення, що базується на невизначених ідеологічних засадах. І чи підніметься у когось рука розпустити Конгрес Українських Націоналістів – найстаршу українську ідеологічну партію, біля витоків якої стояла світлої пам'яті Слава Стецько та ініціатори утворення якої була ОУН? Особисто я – категорично проти. Насамперед тому, що у владі та особливо в парламенті правих політичних сил майже немає. Домінують центристи й ліві. Для здорового політичного і суспільного балансу у Верховній Раді України, на моє глибоке переконання, обов'язково має діяти потужна права сила. Мета нашої партії – це побудова Української національної держави, а не ліберально-космополітичної.

Ті, хто замислив протилежний розвиток подій, а це, вочевидь, ліберально налаштовані політики чи політтехнологи, прагнуть стерти з політичної мапи України саме правих. А це завдасть удару усьому процесові становлення України як національної держави. До того ж, усім відомі наслідки формування штучних політичних утворень, що їх зазвичай іменують у суспільстві "партіями влади" – вони недовговічні. Тому, як на мене, існує три варіанти участі Конгресу Українських Націоналістів у позачергових виборах. Перший – це утворення мегаблоку національно-демократичних політичних сил на чесних, справедливих засадах відповідно до Закону України "Про вибори народних депутатів України". Якщо таке утворення не відбудеться, формувати правий Блок чи йти на вибори самостійно.

Саме таке рішення було прийнято на останньому Великому Зборі нашої партії.

Василь ОВЧАРУК, голова Кримської організації КУН:

– Після того, як побачив по телевізору сюжет про підписання декларації, відразу ж зателефонував усім членам Проводу КУН у Криму. Позиція всіх без виключення побратимів була одностайною: добре, що відбувається об'єднання в єдиний мегаблок. Похід на вибори єдиним блоком не перешкодить, а лише посприяє консолідації національно-демократичних сил. Та створення на цій базі єдиної політичної партії – неможливе. І необов'язково. Це означало б самознищення такої вистражданої, виплеканої структури, першої серед рівних, якою є Конгрес Українських Націоналістів. До нашої партії входять люди, чиї переконання та життєва позиція давно сформовані, стійкі, перевірені. Ми у своїй політичній дорозі чесні, відверті, порядні і не збираємося застосовувати жодних політичних "кидків" чи маніпуляцій, що привнесені до українського політикуму центристами, лібералами та лівими силами. І ще одне слід враховувати: створені штучно партії, як показав досвід минулих років, – недовговічні.

Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ, голова Львівської ОО КУН :

– Об'єднання державницьких сил ми сприйняли схвально. Стосовно ж утворення єдиної політичної партії на базі всіх десяти підписантів, то, на нашу думку, над цим питанням треба ще багато працювати. В усякому разі, вирішувати це напередодні парламентських виборів – недоцільно. А якою буде позиція нашої партії у питанні розпуску та подальшого перетворення – це може вирішити тільки з'їзд КУН.

Підготувала Марта РИМАР

ПОДІЯ

ВІДКРИВАЄМО СЕРЦЕ ДЛЯ БОГА

Трохи більше двох років тому Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет освятив у селі Прибережному, що на Житомирщині, камінь під будівництво храму святих рівноапостольних Кирила і Мефодія. Так за ініціативи вихідця з цього села, професора Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимира Сергійчука було покладено початок спорудженню тут на старому фундаменті церкви нового приміщення культової споруди.

Сергій МИКОЛАЄНКО

Наприкінці червня 2007 року Святійший патріарх з архіпастирським візитом знову відвідав село Прибережне, де його радо зустріло православне духовенство, керівники Ружинської районної ради і райдерж-адміністрації, громадськість села. Високому гостю від імені місцевої громади піднесли на вишитому рушнику хліб-сіль, а діти, одягнені в український стрій, подарували Святому Владиці квіти.

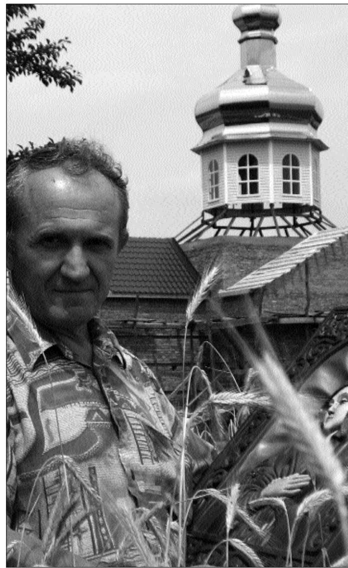
Цього разу метою візиту Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета було освячення та встановлення на бані церкви хреста.

Святійший Патріарх Філарет відслужив молебен та освятив хреста, якого перед встановлен-ням на храмі побожно цілували присутні на парафіяльному святі.

Святійший Владика виголосив також до учасників заходу своє першосвятительське слово. Звертаючись до чисельної громади, він, зокрема, сказав: "Ми освятили хрест для того, щоб поставити його на цьому храмі, який будується. Я згадую тридцяті роки, коли боротьба з Богом, боротьба з Церквою, боротьба проти віри починалася з того, що знімали спочатку хрести, адже хрест є охороною храму, села і міста від усякого зла. Тому ми й починаємо цю святу справу з установлення хреста над храмом. І хоча живемо у складних політичних умовах, народ навертається до Бога, до Церкви, до всього духовного. А це відбувається тіль-ки тоді, коли людина сама від-криває своє серце для Бога.

Сьогоднішня подія має ще одне велике значення. Ініціатором цього будівництва є професор Володимир Сергійчук. А це означає, що наука, яку протиставляли Церкві, не має протиріч з релігією..."

Святійший Владика нагородив ініціатора будівництва храму Володимира Сергійчука орденом святих рівноапостольних Кирила і Мефодія, просвітителів слов'янських. Високих відзнак удостоєні також меценати зведення храму.

Вихідець з Прибережного Іван ЛЮБАРСЬКИЙ прийшов на свято з подарунком для церкви – влас-норуч вирізаною з дерева іко-ною

Святійший Патріарх ФІЛАРЕТ серед громади села Прибережного та благодійників, які долучилися до спорудження храму

У своєму подячному слові Володимир Сергійчук сказав: "На наше прохання про допомогу у будівництві церкви відгукнулося багато людей в Україні і за її межами: з Лос-Анжелеса і Торонто, Білої Церкви і Рівного, Києва, Вишгорода, Бердичева, інших куточків України. Все українство заопікувалося спорудженням нашого храму. Бо всі розуміють, що поява ще одного українського храму буде сприяти швидшому відродженню національної свідомості".

До вищесказаного приємно додати, що до цієї благодій-ницької акції долучився і голова КУН Олексій Івченко, який також виділив кошти на зведення культової споруди.

Наприкінці Святійший Патріарх Філарет побажав усім присутнім Божого благословення, доброго здоров'я, благополуччя та доброї волі до вічного блаженного життя.

ЗВЕРНЕННЯ

ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ
п. ЮЩЕНКУ В. А.

Шановний пане Президенте!

Громадська організація – Міжнародна Асоціація "Козацтво" – підтримує Вашу державницьку діяльність, спрямовану на збереження суверенітету Незалежної Соборної України.

Ми розуміємо Вашу стурбованість наслідками нелегітимних корекцій існуючого в державі ладу, вчинених розпущеною нині Верховною Радою, і вважаємо назрілою вимогою часу внесення поправок до чинного Основного Закону України. Як свідчить досвід європейських держав, лише захист національних інтересів титульних етносів гарантує стабільність і соціальний прогрес в умовах назрілої глобалізації технологій і економічних реформ.

Від Вас, як Гаранта дотримання конституційних норм, ми вимагаємо вжити негайних заходів до виправлення свавільних рішень періоду Ваших попередників, коли з паспортів викинуто графу "Національність". Главу уряду, за якого вчинено цей неузгоджений з громадянами України акт, нині бачимо віце-прем'єром, який виступив з образливими заявами щодо користування українською мовою лише "узкой прослойки интеллигенции", заявляв у телеефірі про "нелегітимність" Указів Президента щодо дострокових виборів...

Наші вимоги:

- Запис у паспорт про національну приналежність вносити чи не вносити лише за бажанням громадянина України;
- Статтю 10 Конституції записати так: "Державною мовою в Україні є українська мова. Вона є обов'язковою в службовому спілкуванні для всіх без винятку службовців державних установ, працівників культури, освіти, комунальних, торгових, медичних, туристичних та інших державних і недержавних установ, організацій, військових, правових і силових структур...". Далі за текстом;
- Стаття 15. "Суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатоманітності, котра не суперечить українській національній ідеї, спрямованій на збереження багатовікових культурно-історичних засад існування і розвитку титульної нації українців у розбудові і збереженні Суверенної Соборної Незалежної європейської, світової держави України, в братерській співдружності з усіма національними меншинами країни та міжнародною спільнотою...". Далі за текстом;
- Стаття 53. "... Держава забезпечує доступність і безоплатність дошкільної, повної загальної середньої, професійно-технічної, вищої освіти в державних і комунальних навчальних закладах, духовне і фізичне виховання, спортивно-військовий вишкіл на кращих традиційних засадах українського лицарства національно-визвольних рухів...". Далі за текстом.

Віримо, високодостойний пане Президенте, що на таких законодавчих критеріях українському козацькому народові вдасться вирвати молоді генерації з тенет бездуховності, розпусти, імунодефіциту, наркоманії і виховати гідних нащадків слави Святослава Хороброго, Івана Котляревського, Тараса Шевченка.

Хай благословить Вас Господь у Вашій самовідданій праці.

Слава Україні!

Схвалено
Генеральною Радою Старійшин Асоціації
28 червня року Божого 2007-го.
Голова Генеральної Ради Старійшин
генерал-лейтенант козацтва
Михайло СОПІВНИК
Секретар
генерал-майор козацтва
Борис СПИСАРЕНКО

КОНТРОВЕРСІЇ

РАНИ І НІМБИ

Степан ПРОЦЮК

Третя неділя травня - це неділя героїв. Я йшов своїм Івано-Франківськом і згадав про це, спостерігаючи за скупченням старенських вояків УПА на центральному майдані міста. Дідусі і бабусі були переважно у військовій формі. Окремі – без форми. Частина із них тримала національні та червоно-чорні прапори. Раптом нахлинув жаль: хіба за таку державу вони та їхні полеглі колись ровесники ішли на смерть і тортури, зрікаючись власного щастя і життя?

У поемі "Похорон"(не менш потужній та глибокій, ніж "Мойсей") Іван Франко скаже: "Ся смерть нове життя розбудить у народі//вщепить безсмертну силу – ідеал". Але навіть він не міг передбачити того, що не завжди героїчна нація живиться енергетикою полеглих героїв. Виявляється лицарського потенціалу буває недостатньо. А якщо йти до кінця, дивлячись в очі потворній Горгоні, що теж є частиною нашого світосприймання, то незрідка героїчний потенціал буває ... зайвим. Його бояться, соромляться чи не розуміють. І тоді героїв ми називаємо фанатиками, а лакуз і пристосуванців – людьми, які вміють жити. Тоді із наших душ повністю вивітрюється ідеалізм. Банализуючи та утилізуючи героїв і геройчне, ми стаємо подібними до пухкої булки із маслом. Із нашого серця проростають стрункі та акуратні рядки бухгалтерського звіту для галочки, наша печінка стає маслом, а легені – ковальським міхом для купецького збереження матеріальних заощаджень: хто скільки зможе... І начебто все суперово, все правильно і в ногу із нашою, навдивовижу крамарською, добою. Але чому та булка і те масло відгонять таким запашком, а іноді і трупним смородом?

Я не знаю конкретних доль тих дідусів та бабусь, яких я бачив разом підчас святкування дня героїв. Можливо, частина із них уже була зневірилася у тому, що колись настане українська незалежність. Можливо, вони працювали скромними обліковцями чи столярами десь у тихих райцентрах чи селах, майже богозабутих. Очевидно, що більшість із них відсиділи різну кількість років у радянських пенітенціарних закладах. Можна припустити, що частині із них боротьба за Україну покалічила або і зробила неможливим особисте щастя. Я вже не кажу про невинних і непохованих, похованих або і ні, на батьківщині або і поза нею...

Я придивлявся до їхніх облич. Дитиною я вже бачив такі лиця, правда, значно молодші. Іноді ці чоловіки приходили до батька в дім і вечорами тихо співали: "Не треба нам ні слави, ні заплати... одна, одна соборна Україна". Їх можна називати фанатиками. А можна – героями. Залежно, хто називає.

Ці обличчя були поорані роками. Можна навіть сказати, що це діти свого часу, мовляв, інші часи - інші пісні. Ці старенькі вояки були різними. Хтось із них сміявся, хтось вів себе занадто сковано, навіть насуплено. Окремі із цих облич нагадували трагічні маски із давньогрецького театру. Всі ті, що тримали у руках прапори, виглядали особливо урочистими.

Цікаво, як вони ставляться до нескінченної політичної софістики і облудності, до так званої політичної доцільності у вчинках багатьох вчорашніх кумирів? Зневажають? Кажуть, що не розуміють нинішньої доби? Підтримують часто тріскотливий пафос багатьох правих партій? Вони збайдужіли до всього, бо роки беруть своє? Чи є незламними оптимістами, наївними і зворушливими своєю юнацькою вірою?

Адже колись вони були всі - чи майже всі – готовими до смерті. Але чи були готовими до перемоги, якщо уявити на хвилю гримаси і вибрики альтернативної історії? Чому наші герої повинні обов'язково віддавати себе на заклання? Може, уже закінчилася в українській історії смуга кривавих офір і самознищень? І ми, почерез помилки і зневіру, байдужість чи насмішки, таки поволі рухаємося до свого омріяного Ельдорадо? А може, його немає? Може, історії великих народів є щасливішими чи ні лише завдяки різним випадковостям чи провидінню? Може геройчні смерті чи геройчні життя є лише даниною на вівтар знеособленого історичного млина, що поволі перемелює пасіонарність, байдужість чи ницість?

Вибачте мої рефлексії, мертві і живі герої. Якщо би вас не було, із ранами на тілі і німбами довкола голів, то українська земля давно би стала лише територією без власної історії, мови і честі...

СУСПІЛЬСТВО

УКРАЇНА В НАТО: БУТИ ЧИ НЕ БУТИ?..

Цього року виповняться два ювілеї у стосунках НАТО і України. По-перше, десять років тому, в липні 1997 року, на Мадридському самміті було підписано Хартію між Україною і НАТО, по-друге, у травні 1997 року в Києві відкрито Центр інформації і документації НАТО. Що ж треба зробити, аби Україна вийшла на якісно новий рівень співпраці з НАТО? Та й за ці 10 років чимало таки змінилося у міжнародному житті, що не знайшло свого відображення в Хартії 97, тому Хартію необхідно модернізувати.

Віктор КАСПРУК

За ці 10 років Україна багато чого отримала корисного від співробітництва з НАТО і досить таки далеко просунулась по шляху співпраці з Альянсом. Але попри те, що в Україні навіть нова військова техніка нині створюється за стандартами НАТО, а Генеральний секретар НАТО НАТО Яап де Хооп Схеффер є досить частим гостем на київських пагорбах, схоже, що українська сторона не спромоглася вповні використати всі потенційні можливості, які надавала ця співпраця. Так на думку Джеймса Шерра, провідного наукового співробітника британського Центру досліджень конфліктів: "сьогодні доцільність співпраці між НАТО та Україною є більш очевидною, ніж будь-коли з моменту підписання Хартії про особливе партнерство. Є ознаки того, що сподівання врівноважуються зваженим підходом. Це – питання часу. Ніхто не виграє, якщо Брюссель не зрозуміє сподівань України, і водночас – якщо Київ не позбавиться своїх ілюзій. Брак розуміння з одного боку, ілюзії – з іншого, призвели до нинішніх парадоксальних взаємин: сподівання України на НАТО перевищили потенціал НАТО, і водночас фактичний потенціал НАТО залишається нереалізованим. Через 10 років після приєднання України до програми "Партнерство заради миру" питання полягає в тому, чи дозріли ми і чи маємо достатньо мудрості, щоб розірвати замкнене коло та скористатись перевагами, що випливають з наших спільних інтересів. Питання не просто важливе – воно стало невідкладним".

Зрозуміло, що за даної ситуації Україна б мала робити спроби внести істотні корективи до своєї співпраці з Альянсом, розглядаючи цю співпрацю як інструмент наближення нашої держави до Європи і європейських структур. Сьогодні до завдань НАТО входить боротьба з тероризмом та потреба пристосування військового потенціалу до нових загроз. Це і широке коло питань, починаючи від поширення стабільності на увесь наш континент, сприяння у боротьбі з тероризмом та надання європейським країнам змоги відігравати більш визначну роль з військової точки зору щодо розвитку трансатлантичного партнерства.

Власне, тому проросійські сили так шалено заперечують будь-яку можливість вступу України до НАТО, бо на сьогодні це єдина реальна можливість для нас позбутися імперських московських впливів. Перетворення України щодо НАТО мають бути ґрунтовними і формувати нове мислення. Отож у цей ювілейний для України рік варто було б українському керівництву зробити певні реальні кроки у бік до Північноатлантичного оборонного альянсу.

А саме:

1.Офіційно заявити про свою готовність подати заявку про вступ до НАТО (як це вже зробила Грузія);

2. Заявити про необхідність внести зміни до Хартії між Україною і НАТО, які відповідали б сучасним реаліям міжнародної ситуації;

3. Підготувати свої конкретні пропозиції до Альянсу стосовно цих питань;

4. Переконати країни-члени НАТО, що Україна для них так само важлива, як НАТО для України;

5. Вивчити реакцію зі сторони НАТО на українські ініціативи;

6. Подати заявку до НАТО.

Пропозиція від України має обов'язково надійти ще й тому, що НАТО поступово перетворюється з дієвого механізму захисту Заходу від Сходу на визнаний загальноєвропейський механізм безпеки. Для України, за ситуації котра склалася, шлях до об'єднаної Європи пролягає лише через НАТО і колись же треба зробити перші кроки по цьому шляху.

Сьогодні НАТО є вже більше політичною ніж чисто військовою структурою. Відповідно до зроби головною стратегічною ціллю альянсу є – забезпечення глобальної безпеки у Європі. Нині НАТО – інструмент безпеки, який більше ніж за 50 років свого функціонування успішно довів ефективність свого існування. Можна констатувати, що НАТО довело і свою здатність адекватно реагувати на геополітичні зміни, які відбуваються і Європі. Відбувається і перерозподіл акцентів – з функції колективної оборони (хоча вона й залишається актуальною), на нові завдання Альянсу як найефективнішої структури європейської безпеки: миротворчі операції, ліквідація наслідків надзвичайних ситуацій цивільного характеру, пошуково-рятувальні операції.

Очевидно, що Україні потрібна не лише модернізована Хартія з НАТО, а й договір, який би фіксував зобов'язання сторін у наданні політичної, а в разі необхідності і военної допомоги одна одній. Найперше слід зафіксувати поширення "ядерної парасольки" НАТО над територією України, щоб будь-яка ядерна загроза нашій державі викликала відповідну реакцію НАТО. Те, що таку угоду не було укладено раніше, під час відмови і знищення Україною ядерної зброї, є трагедією України. Бо ті посадовці, котрі приймали подібне безвідповідальне рішення, видно, менше всього думали про передбачувані наслідки такої односторонньої акції.

Схоже, що нині для України наступає момент істини. Швидкий вступ України до НАТО є в інтересах і об'єднаної Європи і самого НАТО. Поглиблення співробітництва України з європейськими країнами в рамках НАТО – це ключ до тривалої стабільності в Європі.

Варто пам'ятати, що вступ України до НАТО – це не просто вступ до авторитетної військової організації. Це вибір європейського виміру України, вибір європейського способу життя, котрий базується на верховенстві права, на відповідальності влади перед всім народом, на безпеці людини, на поступальному розвитку економіки. Вступ України до НАТО – це має бути логічний крок реалізації вибраного українським народом шляху до політичної і економічної стабільності, демократі і європейського майбутнього нашої держави.

Аналізуючи в широкому сенсі стосунки між НАТО і Україною варто зазначити, що вони вже є постійною рисою євроатлантичної безпеки. Що ж цих стосунках важливо для НАТО, і що в цих стосунках важливо для України? Що в них важливо для НАТО? Україна має сухопутні кордони з кількома країнами-членами НАТО, а також величезний сухопутний кордон з Росією. Крім того, Україна є важливою державою в Чорноморському регіоні. А відтак саме в інтересах НАТО мати якомога тісніші стосунки і співпрацювати з країною, яка є настільки важливою політично. Україна має потенціал стати сильною європейською державою, і в майбутньому НАТО сподівається, що Україна буде мати не лише таке велике політичне значення, як сьогодні, але й не менше економічне. Буде справедливо відзначити, що і НАТО отримає свої переваги від політичної підтримки з боку України з багатьох питань.

А яку ж користь стосунки з Альянсом приносять Україні? НАТО, як військово-політична організація, відіграє провідну роль у розвитку нової структури євроатлантичної безпеки. І це може бути тільки на користь для України, яка в своїй державній програмі заклала мету інтеграції до європейських структур. В цьому сенсі Україна може отримати лише користь від стосунків з НАТО. Зв'язок з НАТО є каталізатором демократичного розвитку в Україні.

НАТО трансформується, і разом з Альянсом зазнає адаптації і об'єднана Європа. Сьогодні ми бачимо Європейський Союз із спільною валютою та спільною політикою у сфері зовнішніх відносин та безпеки. Європейський Союз, до складу якого зараз входять 25 країн, узяв на себе зобов'язання прийняти до своїх лав нових членів. Цілком природно, що НАТО віддзеркалює цю еволюцію. На сьогодні Альянс має чіткіший європейський вимір. В його рамках північноамериканські та європейські союзники зможуть вирішувати, як їм найкраще діяти у відповідь на кожний виклик.

Натовським політикам вдалася безпрецедентна історична можливість включити території між Балтійським і Чорним морями до складу західного світу. Вступ у НАТО країн Балтії та Болгарії і Румунії дозволив збалансувати справу розширення Альянсу, привівши балтійський і чорноморський напрямки в гармонію один до одного та з вимогами світу після 11 вересня 2001 року. Але без України балтійсько-чорноморський напрямок НАТО залишається фрагментованим і неповним...

Антон ТАЛИМОНЧУК

ТУГА ЗА ПОВІДКОМ

Володимир Войнович у своєму саркастичному оповіданні "Вірний Руслан" змалював психологію та світогляд сторожового пса -- вівчарки Руслана. Тварина побачила світ у розпліднику ГУТАБу і надалі жила з установками цієї озвірілої установи. Тренування та природна кмітливість зробили з собаки взірцевого служаку. Та одного ранку кудись щезли господарі з повідками. Боляче і незвично було Русланові бачити, як, виходячи з потягів, в'язні розходилися, куди заманеться. Навіть невблаганний плин часу не вивітрив з пам'яті тварини згадку про "старі добрі порядки". У "новому" житті вже ніхто не обходив пса з пересторогою, а станційні працівники навіть ласкаво підгодовували. Туга за повідком наростала.

Зрозуміло, що в образі вірнопідданого Руслана Войнович описав викривлену психологію псів з людським обличчям, що залишились в усій державі, а особливо в Донецькій області. Ці руслани і зараз перебувають на своїх постах-посадах, зручно усівшись під прапорами, гербами і гімном, проти яких люто боролися. Тепер вони звуться гучно – прем'єри, губернатори, мери, бо в епоху безголових вживати термін "голова" – явний кпин. Гарно жилося їм і тоді, коли заганяли всіх в колони на мітинги під гаслами КПРС, на вибори без вибору, на ленінські суботники на Великдень...

А зараз вони – пахани. Ці злодії в законі мріють перетворити Україну на хазарський каганат, де державні інститути й закони -- лише муляжі й марево, а замість регіонів – тільки харківський шабат, донецький паханат.

У тому сонмищі русланів особливо вирізняється нинішній голова Донецької облради (порівняно недавно – голова Донецької облдержадміністрації та один з організаторів сепаратистського збіговиська в Северодонецьку) Анатолій Близнюк. Щоправда, на певний час його українофобський запал затьмарив секретар Донецької міськради регіонал Микола Левченко. Лікар-психіатр зі Львова, коментуючи виступ Левченка, констатував: "Це вже клініка і вік тут ні до чого". Що ж дивуватися: він виховувався на зламі епох, тож у голові – каша, хай навіть "кандидатська". Однак можновладці Донецька дружно підтримують його дикунство в мовному питанні аж до прийняття на сесії міської ради 25 травня 2007 року " Програми розвитку і захисту російської мови як регіональної на території міста Донецька".

А ось Анатолій Близнюк добре знає, як творилась мовна політика в СРСР, бо відчув це на власній шкурі. 1998 року під час зустрічі з делегацією Івано-Франківщини він з обуренням згадував, що на другий день після того, як їхню школу перевели на російську мову, директорка, почувши в коридорі українську з вуст другокласника, вхопила дитину за вухо, підняла сантиметрів на десять від підлоги і прошипіла: "Мальчік, в етой школе со вчерашнего дня должен звучать только рускій язик". Після сумних спогадів з власного дитинства, пан Близнюк висловлював переконаність, що українську мову слід повертати у такий самий спосіб. Та, вочевидь, на дозвіллі зважив контраргументи і дійшов висновку, що тоді, в дитинстві, вухо ще втримало тендітне дитяче тіло, а зараз, відгодоване на "важкій" роботі, те тіло обірве не тільки вухо, а й скальп. І проблиски принциповості змінилися на звичне холуйство. Тепер Анатолій Близнюк з усіх сил закликає рятувати російську мову та культуру на Донеччині.

Уже до кінця цього року з бюджету міста на сесії облради 25 травня 2007 року під головуванням Донецького міського голови Олександра Лук'янченка виділено 150 тисяч гривень. А українська мова залишилася без підтримки.

Та ось факт: а все ж живе українська мова, навіть після 500-літньої наруги полонізацій, зросіщення.

А російську справді треба захищати, бо якщо з цього мовного вінегрету по-донецьки, де лише два слова російські – "колхоз" і "космос" – українці вичленять 50% так званого "общого наслєдія", татари – 40%, інші народи –10%, то від "великого і могучого" залишиться один пшик.

31 травня 2007 року Анатолій Близнюк, перебуваючи на святі останнього дзвоника в школі №20 з російською мовою навчання, гордо повідомив, що її учениця перемогла на всеукраїнському конкурсі з української мови. Справді, є чим пишатися. Можна вже й клопотатися про надання цій дівчині геройської відзнаки. Бо які треба було застосувати титанічні зусилля, щоб, подолавши перепони близнюків, лук'янченків, левченків, таки прославити українську Донеччину.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Юрій БОЙКО: МАЙСТЕР ГАЗОВИХ АФЕР

Тепер неважко здогадатися, чому Ю. Бойко пішов на підвищення і став міністром ПЕК, Бакулін повернувся в ДК "Укргаздобування" знову до торгівлі бензином. Поставивши же Бакуліна главою НАК "Нафтогаз", Бойко замкнув повний злодійський цикл. Тобто на посади відповідно повернулися всі чиновники, які їх посідали до 2004 року. Всім процесом керує Бойко. Присяжнюка, колишнього начальника Полтавського УВС, який свого часу витягнув Бойка з-під статті за крадіжки на Кременчуцькому заводі, Бойко призначив директором Чорноморнафтогазу, і він непогано вписався в команду. Колишній мент, який ловив злодіїв конденсату в Полтавському регіоні, тепер сам залучений до схеми крадіжки.

Бакулін (ДК "Укргаздобування") укладає договір на операції з бензином з тими ж господарями фірми "Пік" (але тепер вони називаються ТОВ "Нафтопромисловий Альянс") і торговельно-фінансовою компанією "Укрнафтоторгсервіс" від 25 вересня 2006 року, де просто нафтопродукти віддаються в управління, за що виплачується винагорода у розмірі 6%. Причому невідомо, чи буде взагалі повернення грошей. Подібні схеми використовувалися в 2004 році, і грошей ДП "Укргаздобування" досі не отримала. Просто вимиваються гроші з компанії, йдуть суцільні неплатежі, в т. ч. гроші не поступають до бюджету в повному обсязі. Виробництво зупиняється, бурові простоюють, зарплата в суміжних підприємствах не виплачується. А Бойко ніби і ні причому, тому що за все відповідає голова НАК "Нафтогаз України" Шелудченко. Але мало хто знає, що всі кадри, аж до нач. управління, розставив Бойко і керує усім він. Шелудченко грає в теніс з Януковичем і думає, що він його захистить, а Януковичу потрібно утримаються при владі, а утриматися він може з дешевим газом. Дешевий же газ йому можуть дати Бойко і Бакулін в обмін на українську газову трубу. Коло замкнулося, кремлівське ярмо на шиї України. За прямою вказівкою міністра газ із сховищ або з труби, призначений для України по 95 доларів, не викуплений НАК "Нафтогаз України", оскільки в НАК "Нафтогаз України" немає грошей (кредит спеціально не дозволяють брати). В свою чергу, "Росукренерго" також не хоче продати газ НАК "Нафтогаз України", тому що сам міністр зацікавлений продати цей газ на експорт вже по 280 дол. за 1 тис. куб. м. Необхідно враховувати, що за зберігання "Росукренерго" не платить.

Таким чином, дешевий газ зі сховищ або з труби буде проданий на експорт, а Україна залишиться без газу, і замість того, щоб газ по 95 доларів у 2007 році взимку використовувати для теплокомуненерго, тобто для опалювання наших будинків, газ буде проданий на експорт. "Росукренерго" отримає величезні прибутки, а нам говорять, що піднімативуть тарифи на опалювання й інші комунальні послуги, оскільки газ в 2007 році буде по 130 дол. Але ж Україні цілком вистачить на зимовий період для тепловиків газу по 95 дол., адже він закачаний в сховища. Сам міністр стверджує, що в сховища закачано більше 24 млрд куб. м. газу, і його вистачить на всю зиму. Звідки ж підвищення цін на тарифи? Газ за 130 дол. може бути тільки для промисловості. За наполяганням міністра газ може бути проданий з труби, належний Україні, за контрактом у четвертому кварталі, вартість його 95 дол. на виході, а Україна використовуватиме газ для власних потреб із сховищ.

Для того, щоб не погіршувати ситуацію з оплатою за газ для тепловиків за ціною 130 дол. за 1000 куб. м., уряд прийняв постанову "Про подальше вдосконалення механізму забезпечення природним газом споживачів" за цінами, які майже в два рази нижче за ціну закупівлі. За прогнозними розрахунками, прямі збитки "Нафтогазу" від реалізації природного газу підприємствам теплокомуненерго в 2007 році складуть 3,4 млрд грн. Загальна заборгованість споживачів України за природний газ постійно росте, і на 01.01.2007 роки склала понад 4,3 млрд грн. Таким чином, "уміле керівництво" компанією може привести до її банкрутства.

Звичайно, такі люди, як Бойко, Бакулін, Український, Якубенко і решта команди, розвідкою надр не займалися, що таке буріння не знають, проектування і геофізика, наука і будівництво, добування газу і його транспортування теж їм невідомі. Відоме одне: все, що приносить прибуток, потрібно раздерибанити і поповнити свої кишені. Ну й, звичайно, навіщо збільшувати власне добування, коли можна завозити газ до України через "Росукренерго". Тут завжди можна отримати більше грошової вигоди, ніж розвивати власне добування. Та й залежність від Росії буде рости, що й потрібно проросійським менеджерам. А Бойко і його кремлівські господарі придумали казку про буріння і добування газу НАКом в Росії. Народу вішають локшину на вуха, а самі банкрутять НАК "Нафтогаз України". А трапиться що, паспорти з російським двоголовим орлом у нас в кишені, а якщо немає, то дядько Черномирдін випише. Історія з громадянством Бакая тому підтвердження. З приводу Бакуліна з'явилася інформація, що у нього є російське громадянство. На прес-конференції в НАКу це відразу стали спростовувати, аргументували тим, що він був депутатом Луганської облради. Однак депутатові минулого скликання ВР України Миримському не заважало мати паспорта і громадянство Ізраїлю. У ВР п'ятого скликання з паспортами і громадянством історії повторюються. Але прокуратурі і СБУ ніколи цим займатися. Вже зараз зупинені проекти із добування газу, а ті, які ведуться сьогодні, фінансуються не в повному обсязі. Отже, за такого керівництва в Мінпаливоенерго виконання стратегічних програм нам, не бачити. Дай Бог не допустити зниження власного добування.

Друге пришестя Бойка і Бакуліна свідчить про те, що Янукович не самостійний політик, а маріонетка в руках Кремля. Він навіть не зміг захистити свого спаринг-партнера з тенісу Шелудченка від наїздів Бойка. А ці два "брати-акробати", зумівши свого часу за копійки віддати Лисичанський нафтопереробний завод, зуміють за тією ж схемою віддати газову трубу.

Тепер, коли пішли Шелудченка, і на його місце прийшов Бакулін (за даними деяких видань, громадянин Росії), Бойко може доповісти своєму московському керівництву про виконання першого етапу завдання: розстановка резидентури на місцях. Другий етап – це банкрутство НАК "Нафтогазу України" і передача магістральних газопроводів російській компанії "Газпром". Причому, зробити це потрібно до кінця офіційного перебування Путіна при владі. А з трубою ця влада не закінчиться ніколи...

Закінчення. Початок у попередньому числі

(Друкується зі скороченням за http://www.tema.in.ua/article/1895.html)

ПАМ'ЯТЬ

СЛУЖИВ БОГОВІ Й УКРАЇНІ

Ігор ПОЛОМАНИЙ,
голова Кам'янка-Бузької районної організації КУН

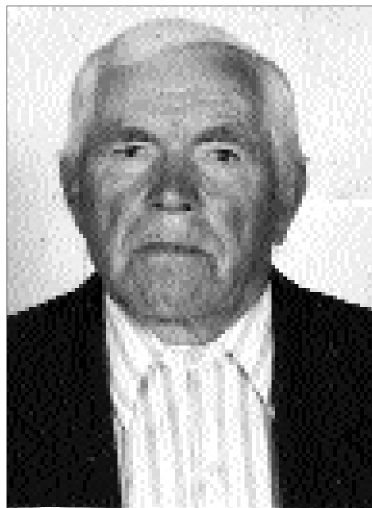
Світлої пам'яті Іван Дідусь народився 13 серпня 1927 року і став п'ятою дитиною в українській патріотичній родині, замучений нестатками, моральним та фізичним приниженням з боку колоніальної польської влади. Його братів – Михайла та Петра – і сьогодні пам'ятають односельці, бо ж були вони лідерами українського молодіжного середовища, за що неодноразово зазнавали утисків від польських колонізаторів. Під час однієї з таких суперечок здоров'ю Михайла завдали непоправної шкоди і невдовзі він помер. А брат Петро (мав псевдо "Лев" у повстанчому курині "Емма") повернувся 1943 року з вишколу в Німеччині, а вже 1944 року загинув за волю України у бою з нацистами . Він похований біля села Карів на Сокальщині у братській могилі разом із дев'ятьма побратимами. Відтоді, до речі, зав'язалися якісь містичні взаємини родини Дідусів із цим селом Карів.

1942 року німецькі завойовники вивезли на каторжні роботи сестру Анну. А 1946 року московські окупанти арештували Івана Дідуся, засудили за статтями 54-1 та 54-11 і відправили до Мордовського табору №385/7. Ось так, почергово, різношерстні зайди руйнували сім'ю Івана Дідуся.

Іван перебував у таборі з багатьма друзями-бандерівцями, та особливо заприятелював зі світлої пам'яті Василем Макухом, який народився у тому ж таки селі Карів на Сокальщині. Цей неординарний чоловік вже після звільнення не міг спокійно спостерігати, як совети гублять його націю, тому 5 листопада 1968 року, ставши перед будівлею Верховної Ради УРСР, облив себе бензином і спалахнув полум'ям протесту. Вічна йому пам'ять. Сесія Львівської облради звернулася до Президента України Віктора Ющенка з клопотанням про присвоєння Василеві Макуху звання Героя України посмертно.

Про табірні роки та дружбу з Іваном Дідусем у неволі розповідає у своїй книзі " Тривоги моєї юності" колишній політв'язень Василь Пукас з села Монастирок-Оглядівський Радехівського району на Львівщині. Богом дарована мудрість українця Івана навіть у табірному житті підкреслювала глибину українського розуму. Ось як про це пише В. Пукас:" У таборі був шаховий гурток, де в'язні змагалися між собою за титул чемпіона табору. Неодноразово ним ставав Іван Дідусь із села Сілець Кам'янка-Бузького району. Коли він вигравав у жидів, ми дуже раділи, а вони між собою сварилися".

Після десяти років заслання Господь повернув Івана до рідного села на омріяну Україну... Одружився. Народили з Софією трьох дітей. Син Роман за заповітом славної пам'яті Петра Дужого з того ж таки села Карів організував і очолив Кам'янсько-Бузьку організацію КУН. Нині він – перший заступник голови Львівської обласної організації, член Головного проводу КУН, депутат Львівської облради четвертого та п'ятого демократичних скликань. Є ще доньки – Катерина й Ганна, яка очолює осередок КУН у рідному селі. А ще – шість онуків. Тож є кому продовжити дідову справу.

Аби описати життя Івана Дідуся після повернення з табору і до дня, коли Україна стала незалежною, потрібно писати цілу книгу. Можливо, вона і з'явиться згодом. А якщо коротко, то це було не життя, а відкрите знущання московсько-більшовицької чуми на українських землях. Знущання, підтримуване доморощеними перевертнями – різними колгоспними парторгами, бригадирами, головами, наглядачами, сексотами КДБ. І тільки віра в Господа, ЖОДНОГО разу не пропущена Служба Божа у церкві, спів у церковному хорі, читання Апостола під час Служби Божої, несхитна віра у прийдешній день Вільної, Незалежної України, а ще сім'я і любов до рідної нації давали Іванові Дідусю силу долати життєві терни на шляху до правди і перемоги.

І ось – прийшло 24 серпня 1991 року. Іван Дідусь радів незалежності України як дитина – зі сльозами щастя, радощів, гордощів за свою націю.

Як і замолоду, завзято приступив до будівництва українського державного життя. На День Злуки , 22 січня 1992 року, вперше у селі на Івановому будинку замайорів національний прапор України. Це викликало страшенну лють у тодішнього колгоспно-більшовицького начальства, але до таборів тоді вже не запроторювали...

Член Товариства української мови імені Т. Шевченка, "Меморіалу", Спілки політичних в'язнів та репресованих, Братства воїнів УПА, учасник бойових дій УПА, член Конгресу Українських Націоналістів Іван Дідусь любив все українське: пісню, слово, музику, філософію, спорт. А футбол, зокрема, був своєрідною складовою його філософії. Він ще сподівався жити, аби побачити, як Україна постає з ями, очищається від бруду, як відроджується вільна українська нація. Як зростають нові покоління...

Однак хвороба все перекреслила. Відійшовши од наркозу після важкої операції, перше, про що запитав: " Чи відбувся Конституційний суд?" Присутнім біля лікарняного ліжка сину, дочкам, невістці тут же наказав: "Бережіть Україну. Підтримуйте Ющенка". Другим був заповіт допомагати їхній матері, а його дружині, з якою минулої осені відсвяткували золоте весілля і яку за роки спільного життя жодного разу не образив, не сказав, що не так зварила чи не те подала. З лікарняного ліжка Іван Дідусь побажав здоров'я парохові своєї церкви та благословив його на Многая літа.

7 травня року Божого 2007 Господь покликав Івана Дідуся у своє царство небесне, де немає ні смутку, ні печалі, а життя вічне.

Все село зійшлося попрощатися з Іваном. Прийшли побратими з Конгресу Українських Націоналістів. Проводжали Івана Дідуся в останню путь на руках побратимів, під державним прапором та прапором націоналістів, під залпи зброї. Плакало небо і плакали люди.

Не доживши кілька місяців до свого вісімдесятиріччя, Іван Дідусь став потрібним Господу: усе своє життя він очищав душу вірним служінням. На сороковий день потому наснився сусідці Марії живим, ніби йде сільською дорогою в одязі монаха та з портфелем у руці. Тож помолімося за душу українця -праведника Івана Дідуся. І хай на нас сповниться обітниця Христа Спасителя: "Блаженні милосердні, бо вони милосердя доступлять."

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ЯК БОРОЛИСЯ З УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ: ХРОНОЛОГІЯ ПОДІЙ

Подаємо перелік деяких історичних подій та назв документів, які безпосередньо формували нинішню ситуацію з мовою та були спрямовані на знищення української мови, культури та нації:

1686 р. – Ліквідація автономної української церкви, незаконне й насильницьке приєднання Київської митрополії до Московського патріархату і встановлення Московським патріархом контролю в Україні над церквою, освітою і культурою.

1689 р. – Заборона Києво-Печерській лаврі друкувати будь-які книжки без дозволу Московського патріарха.

1690 р. – "Анафема" Московського собору на "киевские новые книги – книжки П. Могили, К. Ставровецького, І. Галятовського та інших, писані тодішньою українською літературною мовою.

1708 р., листопад – Зруйнування за наказом Петра І гетьманської столиці Батурина (з винятково жорстокістю було замордовано всіх його мешканців – 6 тисяч чоловік, жінок і дітей, а місто дощенту зруйновано і спалено).

1720 р. – Указ Петра І про заборону друкування нових книжок українською мовою в Києво-Печерській та Чернігівській друкарнях, а старі книжки перед друкуванням наказано було привести у відповідність з російськими.

1721 р. – Указ Петра І про цензурування українських книжок. Знищення Чернігівської друкарні.

1729 р. – Указ царя Петра II, який зобов'язував переписати з української мови на російську всі державні постанови й розпорядження.

1755, 1766, 1769, 1775, 1786 роки – Заборони Петербурзького синоду друкувати українські книги..

1764 р. – Інструкція Катерини II князю О. В'яземському про посилення зросійщення України, Смоленщини, Прибалтики та Фінляндії.

1769 р. – Указ синоду про вилучення в населення українських букварів та українських текстів з церковних книг.

1784 р. – Зросійщення початкової освіти в Україні.

1786 р. – Заборона церковних відправ українською мовою, запровадження російської вимови церковнослов'янських текстів. Наказ про обов'язковість російської мови в Київській академії.

1800 р. – Наказ Павла І про запровадження в Україні будівництва церков у московському синодальному стилі й заборона церковного будівництва в стилі козацького бароко.

1817 р. – Закриття Києво-Могилянської академії.

1831 р. – Скасування царським урядом Магдебурзького права (це поклало край неросійському судочинству, виборам урядовців та місцевій автономії в Україні).

1834 р. – Відкриття Київського імператорського університету з метою зросійщення Південно-Західного краю.

1847 р., 5 квітня – Арешт і заслання Тараса Шевченка рядовим солдатом в окремий Оренбурзький корпус за резолюцією Миколи І під найсуворіший нагляд із забороною писати і малювати, що було рівнозначне ув'язненню (пробув там до 2 серпня 1857 р.).

1862 р. – Закриття українських недільних і безплатних шкіл для дорослих.

1863 р., 18 липня – Циркуляр міністра внутрішніх справ Росії П. Валуєва про заборону друку-вання книг українською мовою в Російській імперії.

1869, 1886 рр. – Укази царської адміністрації про доплати чиновникам російського походження в Україні за успіхи в зросійщенні.

1876 р., 18 травня – Таємний Ємський указ Олександра II про заборону ввезення з-за кордону до імперії будь-яких українських книг і брошур, заборону українського театру й друкування українською мовою оригінальних творів художньої літератури, текстів українських пісень під нотами.

1881 р. – Циркуляр міністерства внутрішніх справ на роз'яснення Ємського указу всім губернаторам Росії.

1881 р. – Заборона виголошення церковних проповідей українською мовою.

1883 р. – Заборона Київським генерал-губернатором Дрентельном театральних вистав українською мовою на підпорядкованих йому територіях (Київщина. Полтавщина, Чернігівщина. Волинь і Поділля). Ця заборона діяла протягом 10 років (до 1893 р.).

1888 р. – Указ Олександра III про заборону вживання української мови в офіційних установах і хрещення дітей українськими іменами.

1895 р. – Заборона українських книжок для дітей.

1899, 1903 рр. – Заборона української мови на Археологічному з'їзді в Києві та на відкритті пам'ятника І. Котляревському в Полтаві.

1907 р. – Закриття царським урядом української періодичної преси, конфіскація виданої в роки революції 1905–1907 рр. української літератури, репресії проти діячів української культури.

1908 р. – Указ сенату Російської імперії про "шкідливість" культурної та освітньої діяльності в Україні.

1910 р – Циркуляр П. Столипіна про заборону створення неросійських асоціацій, у тому числі українських та єврейських, незалежно від їхньої мети.

1914 р., березень – Заборона царським режимом святкування 100-річчя від дня народження Т. Шевченка.

1914 р. – Укзз Миколи II про скасування української преси. Заборона в окупованих російською армією Галичині та на Буковині вживання української мови, друкування книг, газет і журналів українською мовою. Розгром товариства "Просвіта", зруйнування бібліотеки наукового товариства імені Шевченка. Депортація багатьох тисяч свідомих українців до Сибіру.

1921 р., 2 листопада – Розстріл більшовиками 359 полонених бійців армії УНР під проводом Ю. Тютюнника під м. Базар на Житомирщині.

1921–1923 рр. – Голод у степових районах України, спричинений політикою "воєнного комунізму" та продовольчою розверсткою на селі, унаслідок чого заги-нуло до 1,5 млн селян.

1929 р., вересень – Арешт визначних діячів української науки, культури й УАПЦ – за "належність" до вигаданої ОДПУ Спілки визволення України (СВУ) та Спілки Української молоді (СУМ).

1929–1930 рр. – Перша фаза колективізації й "розкуркулення" в Україні. Виселення сотень тисяч українських заможних селян до Сибіру та на Далекий Схід.

1930 р., 28–29 січня – Надзвичайний Церковний Собор у Києві ліквідував УАПЦ і Всеукраїнську Православну Церковну Раду. Арешт митрополита М. Борецького .

1930 р., 9 березня–19 квітня – Судовий процес у Харкові над 45-ма діячами української науки, літератури, культури, УАПЦ – за належність до так званої Спілки визволення України (СВУ).

1932 р., 23 квітня – Постанова ЦК ВКП(б) про ліквідацію літературних організацій і утворення єдиної Спілки письменників СРСР.

1932–1933 рр. – Організація більшовицьким режимом штучного голодомору в Україні, внаслідок якого загинуло 8 млн українських селян. Масове переселення росіян у вимерлі українські села.

1933 р. – Самогубство декількох культурних діячів, включаючи М. Хвильового, як протест проти погрому більшовицьким керівництвом української культури.

1933 р. – Погром українців на Кубані.

1934–1941 рр. – Знищення архітектурно-культурних пам'яток у різних містах України, арешт і страта 80 відсотків української інтелігенції.

1934 р., 3–15 грудня – У зв'язку з убивством С. Кірова засуджено до розстрілу діячів української культури, серед яких – письменники Г. Косинка, К. Буревій, Д. Фальківський, О. Влизько, І. Крушельницький та інші.

1936 р., жовтень–1938 р., листопад – Чергова чистка КП (б) У і масовий терор в Україні (так звана "єжовщина"),

1937 р., листопад – Масовий розстріл ув'язнених на Соловках українських письменників та інших діячів української культури (до 20-річчя жовтневого перевороту).

1938 р. – Сталінська постанова "Про обов'язкове вивчення російської мови в національних республіках СРСР".

1938 р., 24 квітня – Запровадження російської мови як обов'язкової в усіх школах України.

1939–1941 рр. – Широкомасштабні репресії органів НКВС проти українців західних областей. Масові депортації українського населення у віддалені райони СРСР.

1941 р., січень – "Процес 59" членів ОУН у Львові.

1946 р., 8–10 березня – ліквідація греко-католицької церкви і підпорядкування її Російській православній церкві.

1946 р., березень – Закритий судовий процес у Києві над греко-католицькою церковною ієрархією на чолі з митрополитом Й. Сліпим (ред.: Й. Сліпого було засуджено до тяжких каторжних робіт в Сибіру, де він провів 18 років, відморозив ноги та став інвалідом. Його було звільнено лише завдяки особистому втручанню Папи Римського Івана XXIII та президента США Кеннеді).

1946 р., 24 серпня – Постанова пленуму ЦК КП (б) У "Про перекручення і помилки у висвітленні історії української літератури у "Нарисі історії української літератури", різка критика часописів "Вітчизна" і "Перець" (ця постанова була згодом підтверджена XVI з'їздом КП(б)У 25–26 січня 1949 р.).

1947 р., 3 березня – Призначення Л. Кагановича першим секретарем ЦК КП(б)У і нова "чистка" серед українських культурних кадрів, звинувачених в "українському буржуазному націоналізмі".

1949 р. – Чергова "чистка" в КП(б)У у зв'язку з рішенням її XVI з'їзду 25–28 січня (за звинуваченням в українському націоналізмі від січня 1949 р. до вересня 1952 р. було виключено з партії 22175 її членів).

1949 р., 28 серпня – Скасування уніатської греко-католицької церкви на Закарпатті на релігійному з'їзді в Мукачеві.

1951 р., 2 липня – Погромні статті в московській газеті "Правда" проти "націоналістичних ухилів в українській літературі" (різка критика вірша В. Сосюри "Любіть Україну" та лібрето опери "Богдан Хмельницький" О. Корнійчука і В. Василевської).

1954 р. 23–24 березня – XVIII з'їзд КПУ схвалив набір юнаків і дівчат з України на Сибір і до Казахстану для освоєння цілинних і перелогових земель (протягом 1952–1956 рр. туди виїхало приблизно 100 тис. осіб).

1954 р., 7 липня – Таємна постанова ЦК КПРС про посилення антирелігійної пропаганди.

1957–1961 рр. – Посилені антирелігійні акції в УРСР, ліквідація приблизно половини церковно-релігійних установ (парафій, монастирів, семінарій).

1958 р., 12 листопада – Постанова Пленуму ЦК КПРС "Про зміцнення зв'язку школи з життям і про дальший розвиток народної освіти", на основі якої Верховна Рада УРСР ухвалила закон від 17 квітня 1959 р., спрямований на посилене зросійщення України (зокрема, про необов'язкове, а "за бажанням батьків" вивчення української мови в російських школах України).

1959 р.,15 жовтня – Убивство С. Бандери агентом КДБ Б. Сташинським.

1961 р., січень – Закритий суд у Львові над членами Української Робітничо-Селянської Спілки (Л. Лук'яненко, І. Кандиба, С. Вірун та ін.), які обстоювали право виходу УРСР зі складу СРСР. Засудження Л. Лук'яненка до смертної кари.

1961 р., жовтень – Прийняття нової програми КПРС її XXII з'їздом, яка проголошувала політику "злиття націй" і подальше зросійщення союзних республік.

1962 р. – Судовий процес над 20 членами Львівського Українського Національного Комітету, чотирьох з яких було засуджено до розстрілу.

1963 р. – Підпорядкування національних Академій наук союзних республік московській Академії наук СРСР.

1964 р., 24 травня – Умисний підпал Державної Публічної Бібліотеки АН УРСР у Києві; протест громадськості (самвидавний матеріал "З приводу процесу над Погружальським").

1965 р., серпень–вересень – Перша велика хвиля арештів українських діячів в Україні (Богдан і Михайло Горині, П. Заливаха, С. Караванський, В. Мороз, М. Осадчий, А. Шевчук та ін.).

1968 р., 26 листопада, 14 грудня – Зумисні підпали у Видубицькому монастирі в Києві.

1969 р.,червень – Лист українських політичних в'язнів (М. Горинь, І. Кандиби, Л. Лук'яненка) до Комісії з охорони прав людини в ООН про отруювання політв'язнів.

1970 р., 28 листопада – Трагічна смерть (вбивство) української художниці А. Горської у Василькові на Київщині.

1972 р., січень–травень – Друга велика хвиля арештів інтелігенції в Україні.

1972 р., травень – Усунення з посади першого секретаря ЦК КПУ П. Шелеста за "український націоналізм"; чистка керівних кадрів КПУ.

1977 р., 5 лютого – Арешт членів Української Гельсінської групи (УГГ) М. Руденка й О. Тихого; суд над ними 23 червня–1 липня і вирок М. Руденкові 7 років ув'язнення та 5 років заслання й О. Тихому відповідно 10 та 5 років.

1977 р., 4 квітня – Арешт членів УГГ М. Матусевича і М. Мариновича (засуджені 23–30 березня 1978 р. на 7 років ув'язнення в таборах суворого режиму і 5 років заслання).

1978 р., 11 листопада – Директива колегії Міністерства освіти УРСР "Удосконалювати вивчення російської мови в загальноосвітніх школах республіки" (посилення зросійщення).

1979 р., березень–жовтень – Нові арешти українських діячів в Україні: О. Бердника (6 березня), Ю. Бадзя (23 квітня), Ю. Литвина (6 серпня), М. Горбаля (23 жовтня) та ін. (усі вони були засуджені до максимальних строків ув'язнення в таборах суворого режиму й заслання у віддалені райони Росії).

1979 р., 18 травня – Загадкове вбивство композитора В. Івасюка біля Львова.

1979 р., 29 травня – Ухвала Ташкентської конференції нових заходів із зросійщення щодо неросійських народів СРСР.

1980–1981 р. – Арешт українських політичних діячів С. Набоки, Л. Мілявського, Л. Лохвицької.

1983 р. – Постанова ЦК КПРС про посилення вивчення російської мови в школах і виплату 16% надбавки до платні вчителям російської мови та літератури ("Андроповський указ") та директива колегії Міністерства освіти УРСР "Про додаткові заходи з удосконалення вивчення російської мови в загальноосвітніх школах, педагогічних навчальних закладах, дошкільних і позашкільних установах республіки", спрямована на посилення зросійщення.

1984 р. – Померли в таборах О. Тихий, Ю. Литвин, В. Марченко.

1985 р., 4 вересня – У концтаборі помер поет В. Стус.

1986 р., 26 квітня – Катастрофа на Чорнобильській атомній електростанції (побудованій за рішенням Москви всупереч протестам українських учених і широкої громадськості), яка призвела до тяжких наслідків, рівнозначних геноциду.

1989 р. – Постанова Пленуму ЦК КПРС про єдину офіційну загальнодержавну мову (російську) в СРСР.

1990 р., квітень – Постанова Верховної Ради СРСР про надання російській мові статусу офіційної мови в СРСР.

Вищенаведена інформація приведена з дозволу доктора Григорія Півторака з його книги "Походження українців, росіян, білорусів та їхніх мов". Видавництво Академія, п/с 37, Київ 04119.

Наявна у продажу в книжковій торговельній мережі.

 МИСТЕЦТВО

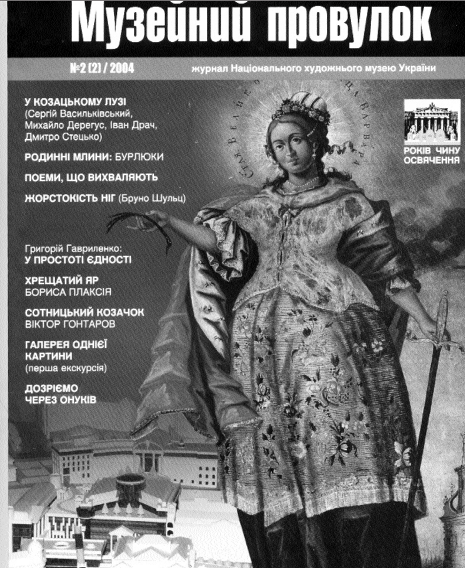
ДУХОВНА РОЗКІШ "МУЗЕЙНОГО ПРОВУЛКА"

Іван АНДРУСЯК,
"Нація і держава"

"Якщо хочеш порятувати дух, не варто дослухатися до жалісливих постогнувань його чеснот, а слід надихатися його переможною силою", – застерігав великий француз Альбер Камю. У тому, що порятування духу – "справа" мистецтва, нібито давно вже ніхто не сумнівається; і нібито спрага до мистецтва після років "шокової терапії" в українця-сучасника помалу прокидається (гени беруть своє) – ба, вже навіть і черги до музеїв уряди-годи почали "складатися"... Та все ж видається мені, що "жалісливі постогнування" усе ще тяжко переважають. Бо коли що й сприймається публікою беззастережно, всезахоплено й зі згаданими "чергами", – то не стільки саме мистецтво, як "бренд". Аякже, "бренд" – субстанція віртуальна, симулятивна, залежна не від художнього смаку самої людини, котра прийшла до музею чи картинної галереї, а від її уявлень про художній смак, сформованих не нею самою, не її власним художнім досвідом, а далеким "кимось", хто стоїть за не менш віртуальними й ефемерними поняттями "реклама", "засоби масової інформації", "статус", "престиж" тощо.

Не квапкеся, дорогий читачу, звинувачувати автора в "заумному викладі", а краще погляньмо на цю ж таки ситуацію на прикладі. Ви ж бо не будете заперечувати, що з'ява на видавничо-поліграфічному ринку нового комерційного проекту неможлива, якщо на нього не буде попиту – чи не так? А скільки останнім часом ви завважили на журнальних розкладках нових видань, присвячених образотворчому мистецтву? Ото ж бо й воно: різноманітні "Велікіє художнікі" чи "Школа рісунка і живопісі" впадають у вічі, здається, скрізь – від яток до переходів і входів-виходів у метро. Отже, людям це цікаво, люди прагнуть більше знати про мистецтво! Але якщо ви бодай погорталі ці видання, то не могли не завважити, наскільки там зазвичай примітивний, а місцями відверто дурнуватий виклад матеріалу. А головне – наскільки цей виклад, починаючи вже від мови, чужий українському менталітету! Таке враження, що люди, котрі готують ці видання, мають про саме мистецтво уявлення на рівні початкової школи, про українське мистецтво не чули нічого взагалі, зате з інтернет-пошуковиками, через які можна "стягнути" яку завгодно інформацію й дезінформацію, відверто "дружать"... Коли ж у серії "Велікіє художнікі", поряд із Рембрандтом, Мікелянджело, Пікассо чи Далі, виходить "Поярков" – від такого маразму починає відверто тіпати...

Що ж це означає? А те, що в "постмодерному" світі все з ніг на голову. Ми це вже не раз відстежували на прикладі книжки: якщо чужа попса або ж узагалі попсятина – так на кожному кроці, хапай не хочу, але якщо жива художня література – так "місця треба знати". Те ж і в музиці: якщо чужа без-

голоса порнографічна маразматика – так цілодобово на всіх теле- і радіоканалах, але якщо жива музична культура – так "шукай вітра в полі". Виявляється, у виданнях про мистецтво точнісінько така ж ситуація: "Велікіє художнікі" всім намозолили очі, зате "Музейний провулок" знайшли ті, хто шукав справжнього!

"Музейний провулок" – журнал Національного художнього музею України. І це – справжня розкіш. Не в сенсі "дороговизни" – ні, тут нормальна високоякісна поліграфія, яка й мусить бути у виданнях такого типу, де на кожній сторінці публікуються репродукції картин, але якою нині в принципі нікого вже не здивуєш. Це розкіш інтелектуальна, духовна, мистецька. Адже для того, щоб мистецтво сприймалось як мистецтво, а не як "бренд" чи яка інша дурня, мало "розляпати" по сторінках репродукції й заповнити "порожнини" сяким-таким текстом, – треба мистецтво любити. І – жити ним. Це якраз повною мірою стосується і директора Національного художнього музею Анатолія Мельника, який не лише виступив з ідеєю такого журналу, а й знайшов способи її адекватного втілення; і, звісно, головного редактора "Музейного провулка", авторитетного журналіста Олександра Климчука, який "робив" дуже популярний колись журнал "Україна" у його найкращі часи і який у колах не лише журналістських, а й мистецьких та літературних, уславився якраз тим, що він "мистецтвом живе"...

Чимало, власне кажучи, авторитетних світових музеїв мають власні видання, покликані пропагувати скарби, які в них зберігаються. Але в тому й річ, що "Музейний провулок" вийшов не просто журналом Національного художнього музею України, а – журналом національного українського мистецтва. І нічого тут не "пропагується" (давно вже в нас виробилася стійка відраза до подібної термінології), а ведеться напрочуд мудра, тепла й красива розмова про невід'ємне від світового мистецького процесу мистецтво українське від найдавніших часів до сьогодення. "Запоєм" читаємо тут, скажімо, чудові есеї про геніального поета, мислителя й духовного діяча Данила Туптала – святого Димитрія Ростовського – в контексті його портретів, котрі зберігаються в різних музеях, а не лише НХМУ (автор – відомий письменник Валерій Шевчук); про знаменитого мецената Василя Тарнавського в контексті його портретів, так само в різних музеях збережених (автор – знову ж таки відомий письменник Михайло Слабошпицький); про іконографію святої Варвари і святого Миколая, і ще, і ще, – притому завжди ці матеріали передбачають покликання на напрочуд широкий мистецький контекст і національні духовні надбання. А поруч – статті про художників сучасних, щедро ілюстровані їхніми роботами – і так само в мистецькій гармонії, з покликаннями на відповідну національну традицію, на духовний первень... І все це – серед дивовижного "розсипу" поетичних перлин як класиків, так і сучасних поетів, з чого складається незабутнє враження, що поезія ніби "ілюструє" живопис! Відтак кожне число цього "буяння" із захопленням прочитується "від "а" до "я"", і кожне сприймається не як еклектика, а як гармонія мистецтв, а водночас як свого роду "жива енциклопедія". Це, зрештою, годі "переказувати" – це треба сприймати самому, "заховавшись від світу" з кожним числом журналу навіть не на кілька годин, а на кілька як мінімум днів...

Спробуйте – і переконаєтеся, що я зовсім не перебільшую. Ані на йоту!

 ВІД АВТОРА

ЗА "САНТЕХНІКІВ"!

Олександр РЯБЧЕНКО,
телеглядач

Цікаво, хто вирішує "в телевізорі", які програми цікаво дивитися всім, а які не всім? І чому в найзручніший час – від 18 до 22 – на мало не всіх каналах ми змушені "вибирати" самі лише серіали? Причому все примітивніші й маразматичніші. І дедалі ця тенденція набуває все більш загрозливих форм.

"Серіаломанія" стає серйозною хворобою нашого суспільства. Бо як інакше можна пояснити, приміром, той факт, що вчителька зарубіжної літератури моєї доньки поскликалася на своєму уроці на серіал "Кадети", та ще й налаяла її однокласника за те, що той не дивиться цього серіалу і, звісно, не збагнув її поклику. Ви лише уявіть: налаяла не за те, що учень не підготувався до уроку, а за те, що не дивиться гидоту по телевізору. Здається, це абсурд, аномалія, неправда, але ні – це сьогодення однієї з київських шкіл. А потім усі чомусь дивуються сумній статистиці, яка засвідчує, що 80% підлітків вважають Кутузова героєм Другої світової війни, а динозаврів – ровесниками людини. Хоча чому тут дивуватися, якщо вчителі вимагають від вихованців обізнаності з подробицями... особистого життя Фросі й Матільди із серіалу "Сантехніки"!

А й справді: хто сказав, що життя кадетів із суворовського училища цікавіше від життя юних сантехніків із петеу номер ікс. І рекламу за аналогією пустили б, у якій знаний актор казав би: "Не всім іти в бандити (у нашому випадку можна замінити на "не всім іти в міністри"), хтось іде й у сантехніки". Абсурдно? А хіба не абсурдно нав'язувати уявлення про принадність життя в казармі? Хіба не абсурдно переконувати дітей, що тримати зброю – це романтично?

Урешті, серіал має російське походження, і в цьому контексті він цілком зрозумілий. Сусідня держава постійно готується до війни, це її стиль життя. Тож у її інтересах плекати міф про армійські реалії як "романтичну пригоду". Але нам що до того? Чому нас примушують дивитися ці нісенітниці? До речі, за загального стану засміченості українських міст, що катастрофічно зростає кожного тижня, для нас справді актуальніше було б знайомитися з реаліями тяжкої праці сантехніків і двірників...

Хоча, як не раз уже доводилося спостерігати, засміченість вулиць безпосередньо пов'язана із засміченістю голів, – а цю "історичну місію" систематично виконують наші канали в прайм-таймі. Інтелектуальні програми витісняються глибоко за північ, натомість у години, найзручніші для перегляду телевізору, "на голубих екранах" панує несмак і неуцтво. Телеетер усе виразніше вподібнюється болоту, що засмоктує здоровий глузд і вибулькує натомість однорідну сіру масу, ні на що путнє не здатну.

Здається, ми вже твердо усвідомили, що наша земля не може бути полігоном для відходів світового промислового виробництва. Тож настав час так само твердо усвідомити, що наші голови так само не можуть бути смітником, куди можна скидати будь-яких "Кадетів".

Бо інакше ми приречені...

 КАРБ ПАМ'ЯТІ

ТРАГЕДІЯ МАЛИНА – ТРАГЕДІЯ УКРАЇНИ

13 липня 1943 року німецькі карателі, вспоможені польським парамілітарним батальйоном з Луцька, напали на село Малин, тепер Млинівського району Рівненської області, зігнали людей до церкви й клуні і всіх живцем спалили – чоловіків, жінок і дітей. Разом майже вісімсот осіб.

Степан СЕМЕНЮК

Село Малин було чесько-українське і ще в нім жила одна сім'я лікаря єврея Гросса

Чехи на Волині всемірно вспомагали український визвольний рух, за що разом з українцями спіткала їх ця трагедія. Безпосереднім приводом акції німців було пограбування в Малині млина червоними партизанами ген. Мєдвєдєва з Цуманських лісів. Це однак був тільки привід, справжньою причиною нападу було те, що малинські чехи співпрацювали з рухом ОУН-УПА, а лікар Гросс опікувався всіма, хто потребував медичної помочі. Тому і вчинили окупанти в Малині крематорій сотням людей на відкритому повітрі. В обороні села загинула боївка самооборони з районовим провідником ОУН другом "Лисим".

Знаменно, що про малинську трагедію нема жодної згадки в УРЕ, як і про трагедію села Кортелісів. Тиха змова трьох злочинців.

На меморіальному кладовищі сьогодні стоїть гарний пам'ятник жертвам злочину, але при ньому немає згадки, кому цей пам'ятник поставили. Чи не пора написати правду про цей злочин проти людства і поставити інформаційну таблицю, хто здійснив злочин, скільки людей загинуло і чому вони загинули, хто боронив село?!

Трагедія Малина – то трагедія України, про неї не можна забути .Смертельний крик його жертв волає до нас: пам'ятайте і не забудьте, щоб не повторилося!

13 липня цього року виповниться 64 роки малинській трагедії...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 10 000 примірників
Ціна договірна